

Inlichtingen omtrent het aan den heer mr. J. J. van Angelbeek verleend ontslag uit 's lands dienst.

De vraag werd toestemmend beantwoord. Zoo kwam art. 22 der bestaende wet ter sprake. Het verlangen werd geuit, om de zevende rubriek van dat artikel te laten vervallen. Daarop werd geantwoord, dat de bepaling, die den rang van officier verloren deed gaan wegens het sluiten van een huwelijk buiten 's Konings toestemming, in de praktijk zeer mild werd toegepast.

Art. 5. In eene afdeeling werd twijfel geopperd aangaande de wenschelijkheid der beide alinea's van dit artikel. Ten aanzien van burgerlijke ambten werden dergelijke bepalingen gemist; waartoe ze hier dan behouden?

Art. 15. In eene afdeeling bleef men algemeen de bepaling laken, dat een lid der Staten-Generaal tot de hoogste rangen kon opklimmen, zonder zee-manschap en praktische ondervinding te hebben opgedaan.

Art. 18, alin. 3. Sommige leden drongen er op aan, onder deze uitzondering bepaaldelijk en uitsluitend te begripen de officieren belast met het beheer over de artillerie, de hydrographie, het stoomwezen en met het eventueel beheer over de pyrotechnie.

Alin. 4. Voor hoe lang is het de bedoeling der Regering dit verlof te verleen? Voor één of voor vier jaren, of wel voor onbepaalden tijd?

Art. 20. Waarom drie jaren? Waarom hen, die na twee jaren dienst bekwaam zijn, niet tot het examen toegelaten? In de afdeeling, waarin deze vragen werden gedaan, wist men er geen bevredigend antwoord op te geven.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend zich te kunnen bepalen tot opneming van het bovenstaande in het tegenwoordig *Eindverslag*.

Aldus vastgesteld den 10den Maart 1871.

NIERSTRASZ.
VAN LYNDEN.
VAN REENEN.
DE CASEMBROOT.
VAN SYPESTEYN.

[63. 2.]

VERSLAG DER COMMISSIE belast met het onderzoek der inlichtingen omtrent het aan den heer mr. J. J. van Angelbeek verleend ontslag uit 's lands dienst; uitgebragt in de zitting van den 10den Maart 1870

Op den 25sten October 1870 verzoekt Uwe Kamer den Minister van Kolonien haar schriftelijk te willen inlichten omtrent het aan den heer J. J. VAN ANGELBEEK verleend ontslag uit 's lands dienst. Aan dat verzoek werd door den Minister voldaan bij missive van 15 November 1870 waarbij hij te gelijk der Kamer in overweging gaf de rechtspraak van den Hoogen Raad in het des betreffende ahangig geding af te wachten alvorens de zaak in nadere discussie te brengen. Aan dat verzoek heeft de Kamer gehoor gegeven: daarentegen heeft de Regering zonder die discussie af te wachten, bij dispositie van 9 Februarij 1871, den heer ANGELBEEK medegedeeld, dat de uitbetaling van het verlofstractement zou ophouden en dat de stukken tot regeling van het pensioen bij het Ministerie van Kolonien werden ingewacht. Die maatregel, welke niet van hardheid is vrij te pleiten, ware, nu de Hooge Raad bij arrest van 27 Januarij 1871 zich onbevoegd heeft verklaard,

op grond dat de vordering, zoo als die is ingesteld, bij het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie te huis behoorde, eerst dan te verdedigen, wanneer ook de Kamer haar oordeel reeds had uitgesproken; nu is de schijn niet vermeden dat men den regtzoekende tot eene capitulatio heeft willen noodzaken. De beschouwingen omtrent den persoon van den heer J. J. VAN ANGELBEEK door den Minister medegedeeld, waarin de aanleiding tot dat ontslag schijnt te moeten worden gezocht, heeft uwe Commissie gemeend te moeten voorbijgaan. Liever had zij die mededeelingen in dat stuk gemist, omdat zij, door niets gestaafd, nog daarenboven geheel buiten de beoordeeling der Kamer liggen; echter kan niet onopgemerkt blijven dat de eerste aanleiding tot dat ontslag reeds in 1853 door den heer ANGELBEEK schijnt gegeven te zijn, en dat in 1856 geen bezwaar tegen zijne benoeming tot raadsheer geweest is. Uwe Commissie heeft verder gemeend, zich op het terrein van publiek regt plaatsende, alleen de vraag te moeten beantwoorden, of dat ontslag door den Gouverneur-Generaal gegeven op den 8sten December 1869 aan een regterlijk ambtenaar die als raadsheer van het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie zijne aanspraken op verlof had doen gelden, niettegenstaande in art. 95 Regeringsreglement is bepaald, dat de leden van het Hooggeregtshof in Nederlandsch Indie alleen door den Koning in de gevallen daar genoemd kunnen worden ontslagen, verdedigd of goedgekeurd kan worden. De verdediging van den Minister komt hierop neder. In art. 49 Regeringsreglement is bepaald dat alle ambtenaren, behoudens de uitzonderingen in dat reglement opgenomen, door den Gouverneur-Generaal worden ontslagen; dat verder bij besluit van den Gouverneur-Generaal dd. 28 Mei 1863 is voorgeschreven dat een lid van het Hooggeregtshof in Nederlandsch Indie die zijne aanspraken op verlof wil doen gelden, bij zijn daartoe strekkend verzoek tevens ontslag uit zijne betrekking behoort te vragen; dat de heer J. J. VAN ANGELBEEK daaraan gehoor gevende, bij zijn verzoek om verlof ook het ontslag uit zijne betrekking van raadsheer bij het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie gevraagd had op den 7den November 1868; dat hij van dat oogenblik geen lid van het Hooggeregtshof meer zijnde, ook het privilege hem bij art. 95 Regeringsreglement, als alleen van toepassing op die leden der regterlijke magt, had verloren, en derhalve even als elk ander Indisch ambtenaar krachtens art. 49 Regeringsreglement door den Gouverneur-Generaal kon worden ontslagen zoo als was geschied.

De zaak wordt dus geheel beheerscht door het besluit van den Gouverneur-Generaal van 28 Mei 1863, maar zelfs aannemende dat dit besluit genomen is door den Gouverneur-Generaal binnen den kring zijner bevoegdheid, mag toch de vraag gesteld worden of dit besluit niet in strijd is met den geest en de bedoeling van de bepalingen van het Regeringsreglement, waarbij het ontslag der leden van het Hooggeregtshof in Nederlandsch Indie wordt geregeld, en zoo ja, of dergelijke strijd bij de toepassing van een der gewigtigste beginselen van publiek regt mag worden toegelaten.

Ter appreciatie van dat besluit van den Gouverneur-Generaal dd. 28 Mei 1863, deelt de Minister mede dat al spoedig nadat het beginsel in art. 95 Regeringsreglement weggelegd, tot wet was verheven, de toepassing van het besluit van den Commissaris-Generaal, dd. 5 Januarij 1834, n°. 6, waarbij de aanspraken van alle Indische ambtenaren op verlof geregeld zijn, moeilijkheid ondervond betrekkelijk de leden van het Hooggeregtshof. Het aantal dier leden is bij het reglement op de regterlijke organisatie vastgesteld, en nu kon het gebeuren dat, wanneer een of meer leden met verlof afwezig waren, de afdoening der zaken daaronder moest lijden, omdat ofschoon afwezig, die leden hunne betrekking behielden, zoodat geen anderen in hunne plaats konden benoemd worden. Om hierin te voorzien was bij besluit van 7 Mei 1858, n°. 18, bepaald dat een lid van het Hooggeregtshof die verlof vroeg tevens geacht moest worden ontslag uit zijne betrekking te hebben gevraagd. Die fictie was echter volgens erkenning der Regering zelve onhoudbaar, en daarin trachtte zij verbetering te brengen door het besluit van 28 Mei 1863. Ofschoon nu blijkens die mededeeling zelve dat besluit genomen is om in eene moeilijkheid in de praktijk te voorzien, en daar de Regering toen niet bedoeld heeft daarin een middel te vinden waardoor de bevoegdheid tot ontslag van die regterlijke ambtenaren uit de handen des

Telegraaf-verdrag, den 25sten Oct. 1868 tuss. Nederland, Noord-Duitschland en andere landen met Hongarije gesloten.

Konings in die van den Gouverneur-Generaal zou overgaan, en ofschoon er toen evenmin de bedoeling geweest is dat daardoor zou kunnen worden te kort gedaan aan de bij art. 95 Regeringsreglement gewaarborgde onafhankelijkheid van het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie, zoo valt het toch niet te ontkennen, dat dit besluit aanleiding geven kan zoo als het in casu gegeven heeft, dat de Gouverneur-Generaal langs een omweg hoewel in legalen vorm bevoegdheid verkrijgt om in strijd met het Regeringsreglement aan leden van het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie hun ontslag te verleenen, zoodra zij door ziekte genoodzaakt worden hunne aanspraak op verlof tot herstel van gezondheid te doen gelden. Indien nu de vrees voor die bevoegdheid van den Gouverneur-Generaal over den zieken regter invloed uitoefent op den gezonden, dan heeft de wetgever te vergeefs waarborgen voor de onafhankelijkheid in de wet nedergelegd.

Indien de bezwaren bij het verleenen van verlof aan leden van het Hooggeregtshof van Nederlandsch Indie ondervonden, uit den weg moeten geruimd worden, dan zal het op eene andere wijze behooren te geschieden, waartoe in de eerste plaats aanbeveling zou verdienen de bevoegdheid tot aanstelling van een grooter aantal leden bij dat hof dan thans is voorgeschreven, waardoor ook bij afwezigheid van enkelen het getal der overgeblevenen voor de werkzaamheden voldoende kon geacht worden. Bij het groot aantal zaken door het hof jaarlijks te behandelen, is de vrees dat in enkele gevallen het aantal raadsheeren te groot zou zijn, zonder grond. Doch hoe dit ook zij, het groote beginsel van de onafhankelijkheid der leden van het Hooggeregtshof in Nederlandsch Indie, na rijp beraad en grondige discussie in het Regeringsreglement opgenomen, mag niet door een besluit van den Gouverneur-Generaal worden aangerand. Hetgeen de wet voorschrijft moet volledig en eerlijk worden nageleefd; is dit niet mogelijk dan wijzige men de wet, maar men make hare voorschriften niet illusoir. En dat is hier het geval, want het gevolg van het besluit van den Gouverneur-Generaal van 28 Mei 1863 is, dat hij juist aan zich zelf de bevoegdheid teruggeeft, al is het langs een omweg, die de wet hem had ontnomen en aan den Koning alleen opgedragen.

Op grond van het bovenstaande is uwe Commissie van oordeel en heeft zij de eer uwer Kamer voor te stellen:

1°. aan den Minister van Kolonien haren dank te betuigen voor de gegeven inlichtingen;

2°. te verklaren dat naar hare meening het besluit van 28 Mei 1863 is in strijd met de voorschriften van het Regeringsreglement betreffende het ontslag der leden van het Hooggeregtshof in Nederlandsch Indie; en dat het derhalve behoort te worden gewijzigd of geheel buiten werking gesteld;

3°. te verklaren dat zij het gebruik van bovengenoemd besluit gemaakt bij het besluit van den Gouverneur-Generaal dd 8 December 1869, n°. 1, betreurt, en het wenschelijk acht dat daarop op eenigerlei wijze worde teruggekomen;

4°. dat aan den Minister van Kolonien deze beslissing der Kamer bij afschrift worde medegedeeld.

Aldus vastgesteld door de Commissie, den 10den Maart 1871.

MIRANDOLLE.
DAM.
HASSELMAN.
DE LANGE.
HEEMSKERK Az.

[31. 1.]

VERSLAG DER COMMISSIE belast met het onderzoek van het telegraaf-verdrag, den 25sten October 1868 tusschen Nederland, den Noord-Duitschen Bond en andere Staten met Hongarije gesloten; uitgebragt in de zitting van den 3den Maart 1871.

[Het verdrag is gedrukt onder N°. 163 der zitting 1869—1870.]

Nederland was sinds 18 Julij 1851 mede-lid van de Duitsch-Oostenrijksche Telegraaf-Vereeniging. De veranderde politieke toestand van Duitschland, in verband met de overeenkomst tot wijziging van het internationaal telegraaf-verdrag van den 17den Mei 1865, den 21sten Julij 1868 te Weenen gesloten (zie zitting 1868—1869, gedrukte stukken n°. 111), maakte eene herziening noodig van de Duitsch-Oostenrijksche Telegraaf-Vereeniging. Wij herinneren dat genoemde vereeniging den 30sten September 1865 te Schwerin een nieuw hoofdverdrag had vastgesteld. Den 6den October 1868 vereenigden zich te Baden-Baden de gevolmagtigden van Baden, Bejjeren, Hongarije, Nederland, den Noord-Duitschen Bond, Oostenrijk en Wurtemberg.

Hanne beraadslagingen leidden den 25sten October 1868 tot het sluiten van het verdrag, bij besluit van deze Vergadering op den 29sten Julij en den 23sten September 1870, in handen van de ondergeteekenden gesteld.

Volgens genoemd verdrag zijn alle telegraaflijnen en kantoren, welke de contracterende hooge partijen op eigen grondgebied of op dat van andere Staten voor het algemeen verkeer onderhouden, onderworpen aan de bepalingen van het verdrag, behoudens het regt van elk dier partijen, om telegraaflijnen en kantoren, die zij tot onderzoeche verbinding met andere Staten aanleggen, van hare overige lijnen en kantoren uit te sluiten of voor de onderzoeche lijnen afwijkende tariven voor te stellen. Ieder der hooge partijen heeft tevens het regt om bepalingen te maken omtrent het verkeer langs de lijnen van slechts één telegraafbestuur. Het telegraphisch verkeer, langs de lijnen van twee of meer der hooge partijen gevoerd, wordt naar de regelen van dit verdrag behandeld en *vereenigingsverkeer* genoemd. Op het vereenigingsverkeer zijn van toepassing de bepalingen van het te Weenen herziene internationale telegraaf-verdrag, in zooverre zij met het tegenwoordige verdrag niet in strijd zijn. Voor de berekening der overbrengingskosten voor het vereenigingsverkeer wordt het gezamenlijk telegraafgebied der hooge partijen in vierhoekige vlakken verdeeld (art. 5).

De kosten voor het wisselen van berigten binnen de Vereeniging volgens het tarief geheven, zijn gemeenschappelijk eigendom en worden onder de betrokken telegraafbesturen verdeeld volgens verhandingsgetallen, die berekend worden naar het aantal in elken Staat behandelde vereenigingsberigten, vermenigvuldigd met een cijfer, dat de betreffelijke waarde van een vereenigingsberigt in den betrokken Staat uitdrukt. Deze waardecijfers worden met onderling goedvinden der belanghebbende besturen vastgesteld (art. 8). De bepalingen van art. 8 zijn eenvoudiger dan die van de vroegere Duitsch-Oostenrijksche Telegraaf-Vereeniging, maar het steeds toenemend telegraphisch verkeer maakt het wenschelijk nog meer eenvoudige wijze van afrekening vast te stellen.

Het tegenwoordige verdrag, uitgezonderd de tariefsbepalingen, is met den 1sten Julij 1869 van kracht, terwijl genoemde tariefsbepalingen met 1 Junij 1870 in werking zijn getreden. Het verdrag van de Duitsch-Oostenrijksche telegraafvereeniging, dato 30 September 1865, vervalt bij het in werking komen van het tegenwoordig verdrag, waardoor deze Vereeniging als zoodanig ophoudt te bestaan.

Het verdrag, gesloten den 25sten October 1868, is door Zijne Majesteit den Koning der Nederlanden den 9den December 1868 bekrachtigd. De uitwisseling der acten van bekrachtiging der betrokken Staten heeft eerst den 25sten Januarij 1870 te Carlsruhe plaats gehad en de inzending aan de Staten-Generaal den 7den Julij 1870. Het verdrag is alzoo reeds geruimen tijd in werking getreden, alvorens de Staten-Generaal hun gevoelen daarover hebben kunnen mededeelen.

De ondergeteekenden nemen de vrijheid te herinneren, dat de Commissie, in wier handen was gesteld de over-